

Litanei des heiligen Willibrord

Herr, erbarme Dich unser!
 Christe, erbarme Dich unser!
 Christe, höre uns!
 Christe, erhöre uns!
 Gott Vater vom Himmel, erbarm Dich unser!
 Gott Sohn, Erlöser der Welt, erbarm Dich unser!
 Gott Heiliger Geist, erbarm Dich unser!
 Hl. Dreifaltigkeit, ein einiger Gott, erbarm Dich unser!
 Hl. Maria, bitt' für uns, Maria!
 Hl. Gottesgebärerin, bitt' für uns, Maria!
 Hl. Jungfrau aller Jungfrauen, bitt' für uns, Maria!
 Hl. Willibrord, bitt' für uns, hl. Willibrord!
 Hl. Willibrord, ein Lehrer der Wahrheit *),
 Hl. Willibrord, ein eifriger Ausleger der Lehre Christi,
 Hl. Willibrord, ein sanfter Wegweiser der Irrenden,
 Hl. Willibrord, ein unermüdlicher Arbeiter im Weinberge
 des Herrn,
 Hl. Willibrord, eine wahre Stimme Gottes,
 Hl. Willibrord, ein hellglänzender Stern unseres Landes,
 Hl. Willibrord, eine unerschütterliche Grundsäule des
 wahren Glaubens,
 Hl. Willibrord, ein Stifter der Kirchen,
 Hl. Willibrord, erster Apostel der Niederlande,
 Hl. Willibrord, ein Licht der Blinden,
 Hl. Willibrord, ein kräftiger Eiferer der Seelen,

*) Bitt' für uns, heiliger Willibrord!

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mirrored and mostly illegible due to fading and bleed-through.

Wir beehren uns, Ihnen zum Pfingstdienstag folgende Hinweise zu unterbreiten.

Die Eröffnungsandacht der Feierlichkeiten findet am Pfingstmontag um 20 Uhr statt. Dompfarrer Mgr. Frédéric Rasqué hält die Festpredigt.

Am Pfingstdienstag begeben sich die Pfarrprozessionen zur Basilika und ziehen unter Führung der Musik durch die Krypta.

Die Pilger von Gross-Prüm werden auf der deutschen Seite um 8 Uhr begrüsst und kommen dann in geschlossener Prozession zur Wallfahrtskirche. Dort werden sie um 8.15 Uhr empfangen und durch die Krypta geleitet.

Die Konzelebration beginnt um 8.30 Uhr.

Die hl. Kommunion wird ausgeteilt und zwar:

1. an der Kommunionbank
2. im Hauptschiff
3. in den beiden Seitenschiffen
4. in der Krypta

Zur Zeit der Lesmessen von 6 - 8 Uhr wird die hl. Kommunion auch ausgeteilt. Boichtgelegenheit wird in den beiden Kapellen des rechten Seitenschiffes gegeben.

Die Ansprache des Herrn Bischofs im Ehrenhof der Abtei findet gegen 9.15 Uhr statt. Gleich nach dieser Ansprache beginnt die Springprozession. Schon vor der Predigt ordnen sich die Gruppen A - B - C - D - E - F - wie auch die Springergruppen 1 - 3. Die Gruppen 4 - 25 mögen sich im Abteihof vor dem Schülorpensionat aufstellen, mit dem Blick auf die entsprechenden Nummern, die an den Fenstern des Pensionates angebracht sind. Sowohl die Ordnungsleiter als auch ein Ansager werden den einzelnen Gruppen dabei behilflich sein. Damit die Ordnungsleiter aber die ihnen zugewiesenen Gruppen sofort erkennen, ist es unbedingt notwendig, dass die Gruppen die ihnen zugewiesenen Nummern gut sichtbar an ihren mitgebrachten Fahnen tragen.

Das Spielen des Prozessionsmarsches kann beginnen, wenn man sich in Bewegung setzt. Man muss jedoch darauf achten, erst dann ANZUSETZEN, wenn die VORAUFGEHENDE Gesellschaft aufhört, so dass Gesellschaften mit ungerader Ordnungszahl ständig mit denen mit gerader Ordnungszahl abwechseln. Um Schwierigkeiten zu vermeiden, wird der Prozessionsmarsch von allen nur je einmal gespielt. Man halte sich an die Weisungen des Ordnungsdienstes.

Die Springer sammeln sich im Abteihof und zwar auch an den Stellen wie es im Ordnungsplan ersichtlich ist. Massive Gruppen dürfen sich nicht unterwegs einschleichen, weil sonst die gleichmässige Verteilung der Springer gestört wird. Wer nicht mitspringt, muss aus der Prozession entfernt werden. Einzelne Springer dürfen sich wohl kleineren Pfarrgruppen anschliessen. Man halte sich aber auch hier an die Weisungen des Ordnungsdienstes. Beter haben ihren Platz im Anschluss an die Betergruppe der Pilger von Gross-Prüm. Das "Te Deum", als Schluss der Feier, wird durch festliches Geläute angekündigt.

Die Pilgerleitung

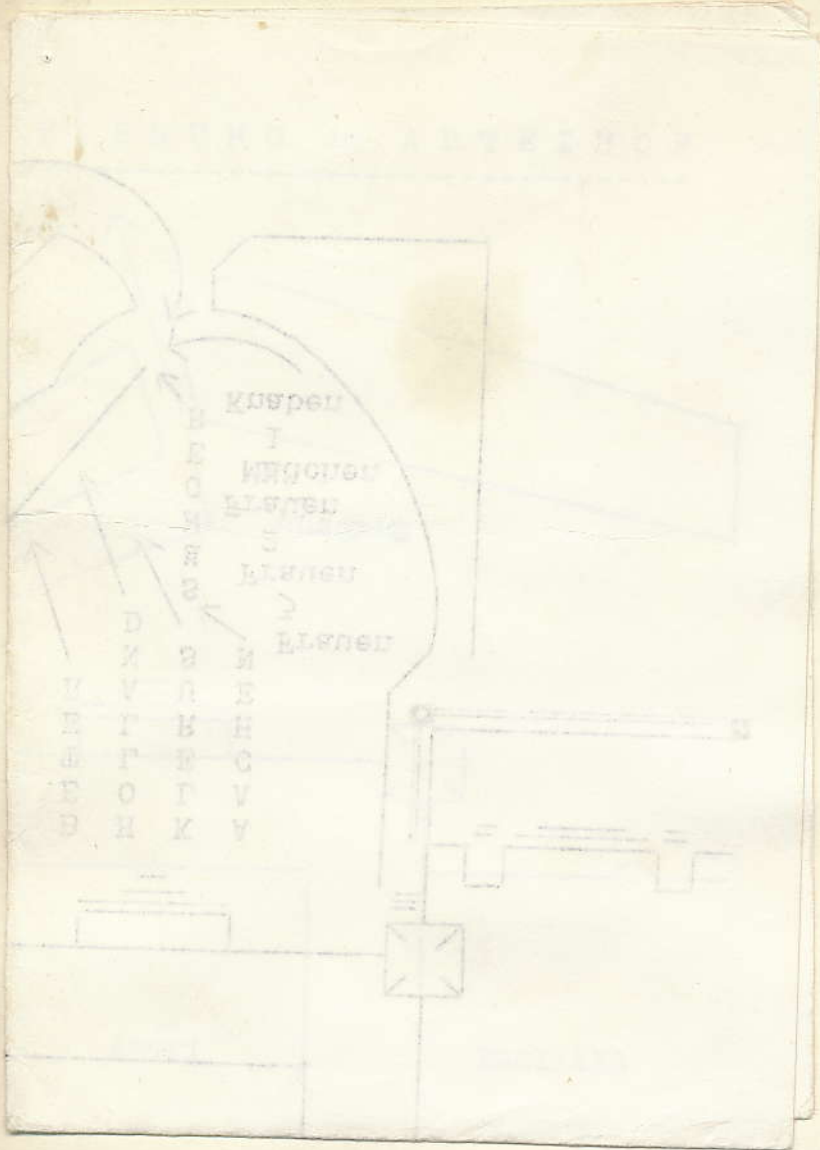
M. Waldbillig, Vikar

Springprocessie in Echtermach

[Faint, mirrored text from the reverse side of the page, likely bleed-through from another page. The text is illegible.]

Pinxteren. 1970.

2. B. 20.
 16 lala 128.
 11 Simalco 88.
 4 Choco 44.
 10 M us 198.
 ms. 33.
 5-1-1

WOENSDAG 20 MEI:

6.45 uur Eucharistieviering in de Crypte van St Willibrord met zang van het Jongenskoor.

7.30 uur ontbijt

Na het ontbijt vertrek uit Echternach om 8.15 uur.

WOENSDAG 20 MEI

8 uur: Na het ontbijt vertrek uit Echternach. Lunch in Aken.

19 uur: Aankomst in 's-Hertogenbosch.

De aangegeven uren zijn bij benadering.

Water & Limonade

	<u>afstand</u>	<u>totale afstand</u>	<u>hoogte</u>
Echternach			165 m
Bettendorf	25 km	25 km	
Vianden	9 "	34 "	190 "
Stolzenbourg	6 "	40 "	300 "
Rodenshausen	15 "	55 "	541 "
Clervaux	6 "	61 "	503 "
Malscheid	14 "	75 "	540 "
Bovigny	14 "	89 "	450 "
Vielsalm	6 "	95 "	367 "
Trois Ponts	13 "	108 "	250 "
Coo	3 "	111 "	265 "
Renouchamps	25 "	136 "	285 "
Esneux	22 "	158 "	90 "
Luik	15 "	173 "	65 "
Visé	22 "	195 "	68 "
Moelingen (grens)	4 "	199 "	
Beek	29 "	228 "	
Weert	60 "	288 "	
Eindhoven	30 "	318 "	
Den Bosch	32 "	350 "	

In Coo zal om 12.30 uur de lunch geserveerd worden in de volgende restaurants:

autocar I + IV
 " II + III
 " V

Hotel Baron
 Restaurant Telecoo
 Restaurant Val de Cascade

1970. VIII

LUXEMBOURG

52e ANNEE

LE TEMPS

Ciel nuageux puis couvert. Quelques pluies possibles en début d'après-midi. Vent de nord-ouest modéré. Température maximale de 15 à 19°.

Mercredi 20 mai 1970

N° 118

LA P...
FORTE DIFFUSION DE LORRAINE

Des ~~participants~~ participent à la procession et se sont mis vite au diapason.

JOURNAL

rain

licaïn

Prix: 0,50 F
Benelux: 4 F

Directeur général-fondateur : V. DEMANGE C *
Directrice : Marguerite PUIL-DEMANGE

GRAND RÉGION
INDÉPENDANT

VERSLAG VAN DE REIS VAN HET VOLENDAMS

ZANGKOOR NAAR ECHTERNACH IN LUXEMBURG

De reis duurde van zaterdag 16 tot en met woensdag 20 mei 1970. Zoals altijd hebben de jongens van het koor zich dapper geweed met het verzamelen van oud papier en met enkele uitvoeringen om zo enigszins de kosten van de reis op te vangen. Het idee om naar Echternach te gaan om daar deel te nemen aan de bedevaart naar Sint Willibrordus en de Springprocessie is eigenlijk vorig jaar tijdens de reis naar Lourdes geboren. De directeur van de Ned. Bedevaart vroeg aan meester Beumer of het koor niet eens aan deze bedevaart wilde meedoen. De meester voelde er wel wat voor en zo kwamen de Volendammers ook in Echternach terecht. Het feest van Sint Willibrord is voor Lu^xemburg een nationaal feest geworden, met de Springprocessie (eigenlijk toegewijd aan Sint Vitus) ~~in~~ als hoogtepunt.

Naar wij aannemen is het zaterdag in Volendam een nogal groot tumult geweest toen daar de tijd van vertrek was aangebroken. Wij denken aan vaders die met koffers sjouwen en moeders die vragen of alles wel is ingepakt. Broertjes en zusjes zullen ongetwijfeld ook rond de bus hebben gestaan en toen die eindelijk wegreed om nog een rondje door de omgeving van Volendam te maken om her en der nog een paar jongens op te halen zagen de zangertjes een woud van zakdoeken omhoog gaan dat 'het kroost' ~~na~~ wuifde en hen een fijne reis toewenste.

Nu, dat is wel goed gelukt. Op hier en daar een wit gezicht na kwamen ze allen welgemoed in Bleyerheide aan waar het avondeten al klaar stond. Het moet gezegd worden, de ontvangst was zeer gastvrij en de jongens deden de uitstekende maaltijd alle eer aan.

We waren te gast bij de broeders franciscanen, die daar een enorm groot klooster (we schatten het dubbele van Ravensbos in Valkenburg) hebben, dat tijdens de normale schooldagen van het jaar dienst doet als kostschool. De jongens van deze school waren nu op vakantie en zo kwam er een zee van ruimte vrij voor onze jongens. Na het eten ging iedereen zijn koffer bij de bus ophalen en na een flinke klim over een stuk of acht trappen kwamen we boven op de slaapzaal aan. Voor iedere jongen was er een mooi eigen chambrette met een bed en een kleerkast. Normaal sliepen hier de jongens van het internaat. Het was allemaal erg mooi ingericht. Heel wat wanden waren beplakt met foto's en affiches van vele pop-sterren etc. Zij die de gezichten van hun favorieten tijdens de "korte" reis van Volendam naar het zuiden al bijna vergeten waren, konden nu hun hart weer ophalen en de gelopen schade weer vlug inhalen.

Na het bed opmaken gingen de meeste jongens voetballen en poogde de meester een eerlijk scheidsrechter te zijn in dit gevecht. Na een eerlijke strijd won één van de partijen (verdiend naar we menen) met een voorsprong van één goal. Hoeveel doelpunten er in totaal gemaakt zijn was niet meer bij te houden. De doelpuntmachines waren zo goed op dreef dat de meester al snel de tel kwijtraakte. Onder-tussen waren er ook nog wat voor een wandeling te vinden en deze jongens bekeken al even de omgeving van het klooster en konden een blik werpen (en een voet zetten!) op de Duitse grens, die vlak langs het Worm-dal loopt.

Aan iedere dag komt een eind en zo ook aan deze. Dankbaar voor de goede overkomst en met het hoofd vol van verwachtingen voor de dag van morgen sliep iedereen in.

's-Zondagsochtend verzorgde het koor de Hl. Mis bij de broeders. Uit eigen ervaring weten wij een beetje hoe moeilijk het is om dan je stem in vorm te krijgen. Na een korte repetitie lukte dat toch een beetje en zongen de 'gouden stemmen' de kapel vol. Het was erg mooi en steeds weer valt het ons op dat je eigenlijk nooit genoeg krijgt om naar dit koor te luisteren, ofschoon de ingewijden er in de muziek er toch wel een beetje anders over dachten. Maar wij als eenvoudige luisteraars vonden het ontzettend mooi.

Eerst nog eten en toen: een wandeling langs het Worm-dal, één van de mooiste wandelroutes uit die buurt. Ofschoon het even begon te regenen hebben we toch goed weer gehad en kon iedereen volop genieten van het schoon der natuur. Inderdaad, we hebben genoten. Hard lopen door het bos, heilinkjes beklimmen en in vliegende vaart weer naar beneden naar het pad, het bos ontdekken met zijn bladerenlaag van de herfst nog op de grond en het ontluikende groen overal om je heen. De lente had net goed doorgezet en overal was dat mooie fijne frisse groen te zien. Een heerlijke wandeling. Ondanks wat moede voetjes was het erg geslaagd.

's-Middags echter regende het. Een wat trieste aanblik bood de binnenplaats van het klooster en al met al nodigde het niet uit om weer op stap te gaan. In het gebouw was een echte bioscoop-t.v.-zaal en een kelderruimte met biljarten, ping-pongtafels, voetbalspelen etc. Nou, dat gaf weer wat moed en het is onmogelijk op te noemen hoeveel goals die middag wel niet gemaakt zijn. Er werd met furore gespeeld en de tijd vloog om. Bovendien werd het in de namiddag wat beter weer en kon er nog wat gevoetbald worden. Het was wel wat natjes, maar ja. Het eten was weer bijzonder goed. Het leek wel of de kok wist wat voor pappenheimers hij nu onder zijn hoede had, maar in ieder geval, we werden weer eens lekker verwend. Geweldig.

De avond schoot ook voorbij. Immers het was wat beter weer geworden en dus ging de meester met een stel jongens weer aan de wandel. Hij probeerde ook een beetje de route van vanmorgen te volgen, die we toen gelopen hadden onder leiding van één van de broeders. Helaas was de meester niet zo best in het onthouden van paadjes, want op een gegeven ogenblik waren we verdwaald. Nou ja, wat nu gezongen? Maar weer aan het lopen en het zingen om de moed erin te houden. In de donkerte vonden we tenslotte de weg terug en toen kon met veel glamour aan de achterblijvers het verhaal van deze spannende nachtwandeling verteld worden. Het was wel erg eng! En moe waren we er ook van en daarom had niemand er moeite mee om in slaap te komen.

Maandag (tweede Pinksterdag) moesten we er vroeg uit. De reden was dat we de eucharistie-viering op Ravensbos met onze zang zouden opluisteren. Rond negen uur werden we op Ravensbos verwacht. Na alles ingepakt te hebben en de slaapzaal netjes te hebben opgeruimd, gingen we naar beneden waar we onze bagage bij de bus neerzetten, om alvorens in te laden en weg te rijden nog wat voedsel achter de kiezen te stoppen. Daarna namen we afscheid van de broeders en bedankten de overste voor het gastvrij onthaal. Het adres was zeer goed en volgens de meester misschien iets voor een volgende keer? Toen konden we vertrekken, uitgewuifd door de broeders. In de bus zou er niet gepraat worden, niet gerommeld, enz. We zouden onze kelen wat bewerken en onze stem op peil brengen door wat te neurien. Dit klonk eigenlijk al zo goed dat de chauffeur (ja, we rijden al) de weg naar Valkenburg vergat in te slaan. Geen nood, de fraters kenden deze streek maar al te goed en vonden spoedig een oplossing.

Voordat we op Ravensbos arriveerden maakte meester Beumer ons erop attent dat er niet gevoetbald en niet gehold zou worden. Maar ja, wat wil je: er komt toevallig een bal op je af en voordat je het weet ben je al aan het meedoen.

Om 9.15 uur begon de Hl.Mis. Meester Beumer had een organist aangetrokken, de beste leerling van het conservatorium in Maastricht, die voor ons een uitvoering in Margraten af moest zeggen. Dit zegt wel iets voor de grandeur die het koor nu reeds bezit! Deze man verzorgde op het orgel van Ravensbos (dat zijn beste tijd intussen ook ~~aankeek~~ ook wel gehad heeft) op uitstekende wijze de begeleiding voor het koor. Want hoewel het orgel af en toe de kuren kreeg wist hij er best op te spelen. De zangertjes zetten hun beste beentje voor en we moeten zeggen: het wás mooi. Hier en daar een hapertje, maar dat mag hem ~~aan~~, de luisteraar althans, niet zozeer hinderen. Meester Beumer heeft daar wel een iets andere gedachte over, en terecht! Na de Hl.Mis konden de zangertjes een glas limonade gaan drinken en wat rondkijken. Tegen 11.15 uur werd het vertreksein gegeven. André Koumans werd niet vergeten en na de schare geteld te hebben zouden we in principe kunnen vertrekken, doch het lot wil nu eenmaal altijd dat sommigen een bepaalde belangrijke plaats vergeten te bezoeken. Uiteindelijk kon het defenitieve vertreksein toch gegeven worden. Op naar Echternach!

Het weer bood heel goede vooruitzichten. De zon scheen fel en warm, wat de bus tot een broeikastje maakte. Er werd dan ook direct aan de ventilatie gewerkt. Bij de grens de Planck trokken we België binnen. De route was via Verviers, Spa, Hertogdom Luxemburg naar Echternach, dus dwars door de Ardennen heen. Zo links en rechts waren er ontzettend mooie stukjes natuurschoon en zagen we vele bezienswaardigheden, zoals kastelen en veel oorlogsmonumenten, daar in deze streek zowel tijdens de eerste als tijdens de tweede Wereldoorlog verwoed gevochten is. We herinneren slechts even aan het Ardennen-offensief van de Duitsers tijdens de laatste oorlog. De warmte deed zich toch gelden en menigeen zweette zich dan ook het ..... en de wagenziekte vond verschillende malen een gewillige prooi. Enfin, druk babbelend, strips lezend, kaartend en snoepend naderden we de Luxemburgse grens. Niemand had het in de gaten maar ineens waren we in Luxemburg. Dicht achter de grenspost lag een laafgelegenheid, die meester Beumer niet voorbij liet gaan. Het cafeetje werd bestormd en och arme, de houders van dit gebouwtje hadden het nog nooit zo druk gehad. Nadat iedereen de koelheid van de frisdrank of de warmte van de koffie zijn keel had laten prikkelen kon weer opgestapt worden voor het laatste rukje naar Echternach.

En uiteindelijk naderden we het doel. Iedereen begon zijn spullen al bij elkaar te zoeken, maar helaas, het zou nog geruime tijd duren eer we op de plaats van bestemming zouden zijn. Wat een drukte in het stadje! Foei, foei! De bus reed slechts voetje voor voetje (eigenlijk onmogelijk!) verder. In de stad moest natuurlijk de weg gevraagd worden, daar niemand van ons in Echternach bekend was. Dat gebeurde een keer of twee en toen kwam er schot in. Maar meester Beumer sprong ineens de bus uit: kwijt! Nou ja, we sukkelden maar verder en ons kwam toen ter ore dat de meester een of andere huishoudster of iets dergelijks ging ophalen die de sleutel van het huis waar we zouden overnachten bewaarde. De meester bleef geruime tijd weg en inmiddels waren we al gearriveerd. Maar aan alles komt een eind, ook aan wachten! Meester Beumer arriveerde met de huishoudster van de pastorie die in dialect-Duits ons oraal trachtte te benaderen. Zij ontsloot voor ons het huis en wees ons de dormitoirs.

Hoewel alles er oud en stoffig uitzag, kon het toch wel voldoen aan de slaapbehoefte. Voor mevrouw en mijnheer de Boer en de chauffeur had de huishoudster nog een ander huis, doch mevrouw de Boer gaf te kennen liever bij ons te slapen. Mijnheer de Boer bleef dus geen andere keus en zij installeerden zich in een klein kamertje op de slaapzaal. De chauffeur nam zijn intrek dan wel alleen in dat huis.

Enfin, na alle toestanden gezien te hebben was het bedden ~~opmaken~~ geblazen. Toen alles in orde was gingen we met zijn allen naar het plein voor de Basilique om daar op muziek het springen voor de processie te leren. Het viel niet mee! Het kostte ons en een nogal mollig aangelegde pater (onze leraar) heel wat moeite en zweet voordat iedereen het ongeveer doorhad. Het beloofde in ieder geval wel wat voor de processie! Zo zoetjes aan was het ook tijd geworden om ons restaurant op te zoeken om eens wat te eten. Het ~~hotel~~ was niet zo ver van onze overnachtingsplaats af: ongeveer vijf minuten lopen. Daar aangekomen was het eten nog niet geheel klaar en men vroeg ons een kleine 10 minuten te wachten. Toen het zover was werd de zaal, liever gezegd de twee kleine zaaltjes, bestormd. Omdat de meester nog even wilde oefenen gingen de sopranen in de ene zaal en de alten in de andere zitten. Voor menigeen bleek het daaropvolgende diner wat vreemd te zijn, wat dan ook enig wantrouwen opwekte bij sommigen, aangaande de overigens uitstekende kost die voorgeschoteld werd. Allengs vorderde de maaltijd doch ook het tijdstip om naar de Basilique te gaan om daar tijdens het lof een liedje te zingen. De tijd drong en er werd dus voortgemaakt. Meester Beumer gaf na het eten te verstaan dat er niet naar onze verblijfplaats gehold zou worden. Rustig aan, maar toch vlot! Tijd om zich om te kleden in Volendams kostuum was er niet meer. Bij het huis aangekomen bleek echter het grote muziekboek en de tas met de orgelpartijen nog in de bus te liggen en het noodlot wilde dat deze op slot was; en de chauffeur was in het restaurant achter gebleven. Na wat paniek slaagden we erin vooraan een raampje open te krijgen en de kleinste van het stel werd er doorheen gewurmd. Net toen hij al weer uit de bus werd gehesen kwam de chauffeur opdagen. We laat echter; we spoedden ons reeds naar de Basilique. Binnen gekomen bleek het lof reeds begonnen en was de preek reeds bezig. Dus bleven we in het voorportaal staan wachten want niemand van ons wist waar we precies moesten zijn. Meester Beumer ging dus maar weer op zoek naar iemand die dat wel wist en opnieuw konden we uit eigen ervaring gaan meemaken hoelang wachten duurt, zeker nog als er gepreekt wordt en dus eigenlijk stilte vereist is. Maar uiteindelijk kwam de meester terug met iemand die ons de weg wees naar het oxaal. Wie echter dacht meteen te kunnen beginnen kwam bedrogen uit. De preek bleek nog geen kleintje te zijn. Enfin, omdat we de goede man niet konden verstaan was het slechts een kwestie van weer wachten. En ja, na nog een goed half uur werd aan deze echt degelijk roomse preek van de oude stempel een eind, een punt gezet. Na nog de litanie ter ere van de Hl. Willibrordus kon het Volendams zangkoortenslotte laten horen wat het kon. En het klonk erg fraai in deze hooggewelfde vroeg-gotische Basilique.

Na afloop van het lof trokken we naar de crypte. Daar konden we het graf van Sint Willibrordus zien. Tijdens dit korte samenzijn in de crypte bemerkten we dat Kardinaal Alfrink ook aanwezig was. Hij liet zijn lachende ogen eens over het koor gaan en had voor een enkeling in de voorste rij een woordje of een schouderklopje. Bij dit bezoek aan de crypte ontstond even onrust. Waar was het grote boek en de tas van de meester? Na gezocht te hebben in de crypte kwam men erachter dat al iemand anders met dat ding liep te zeulen. Het volgende en tevens laatste wat ons nu nog restte was een flesje te gaan halen, hetgeen met zeer veel smaak verorberd werd.

Om elf uur was het gedaan met de pret. Ach ja, gedaan met de pret is er misschien een te groot woord voor: we gingen naar huis toe om daar de kooien op te zoeken. Bij sommigen duurde zodoende de dag nog wat langer dan eigenlijk gepland was, doch Klaas Vaak haalde ook hier een schitterende overwinning: na enige tijd was iedereen naar dromenland vertrokken.

Dinsdag, derde Pinksterdag, was de eigenlijke dag van de Springprocessie, of Tanzprocession, zoals hij eigenlijk heet. Veel jongens hebben ons gevraagd naar het ontstaan van deze processie en naar het waarom ervan. We hebben nu eens wat verder gekeken dan onze neus lang is en we vonden hetvolgende.

De Springprocessie is, zoals reeds in de eerste alinea's te lezen staat, niet gewijd aan Sint Willibrordus, maar aan de Hl. Vitus. Vitus was een godsvruchtige man, die leefde in de derde eeuw na Christus. Hij leefde dus nog in de tijd van de christenvervolgingen. Daar Vitus steevast in Christus geloofde dreigde er ook voor hem levensgevaar. Zijn vader, een zeer rijk en invloedrijk man, probeerde zijn oudste zoon die "domme christen-onzin" uit het hoofd te praten. Vitus gaf echter niet toe en het gevolg was dan ook dat hij voor de beulen moest verschijnen die dat dwaze gedoe er wel even uit zouden slaan. Doch toen de beul zijn werk wilde doen verstijfde zijn arm en die van de praeses (zoiets als een gouverneur) die dit had bevolen. De praeses beschuldigde Vitus toen van duivelskunsten, doch deze laatste ontkende waarop de praeses hem vroeg dit te bewijzen. Vitus bad toen tot God of hij de handen van de praeses mocht genezen. En het gebeurde. Hij werd daarop vrijgelaten. Zo deed Vitus als jongeman nog veel meer wonderen.

Op zekere keer moest Vitus op beschuldiging van heiligschennis voor keizer Diocletianus verschijnen. Deze probeerde hem te verleiden tot het offeren aan de goden en het afzweren van zijn geloof. Vitus weigerde echter steevast en werd in de kerker gegooid. Tijdens die gevangenschap, zonder water of brood, verscheen Christus zelf aan hem. Toen de keizer dit hoorde werd hij woedend en trachtte hem nogmaals van zijn geloof af te brengen, maar weer weigerde Vitus aan de goden te offeren. In toorn ontstoken liet de keizer hem toen in een ketel met gloeiende olie, pek en lood stoppen. Maar een engel kwam en doofde het vuur. De keizer liet het er niet bij zitten en gooide hem voor de leeuwen. Doch Vitus vertrouwde op Christus en toonde geen angst; de leeuw was voor hem als een schoothondje. Uitzinnig van woede beval de keizer Vitus op de pijnbank te gooien. Zijn lichaam werd langzaam uit elkaar getrokken, maar opnieuw roept Vitus Christus aan en er ontstond een aardbeving die de afgodsbeelden deed vallen, de pijnbank in elkaar deed storten. Toen werd Vitus vrijgelaten. Vitus'wens was echter als martelaar te sterven en na een volgende arrestatie gebeurde dat.

Na zijn dood werd de Hl. Vitus de patroon tegen bezetenheid, vallende ziekte, hondsdolheid en dolheid bij het vee, hysterie en de Vitusdansen. De Vitusdansen was een ziekte uit de 13e en 14e eeuw die ontstond na ondervoeding. Het was een vorm van bezetenheid waardoor de mensen rondsprongen en over de grond tolden als door de duivel bezeten. De ziekte nam de vorm aan van een epidemie en de mensen riepen de Hl. Vitus aan om hen te genezen van deze plaag. Na de genezing van deze plaag bleef men de inmiddels ontstane processie aanhouden ter voorkoming van een nieuwe plaag. Dit is in het kort de achtergrond van het dansen in Echternach, dat hierop teruggaat.

Ook de daar aanwezige kermis was niet zonder reden. Ook die heeft aan Sint Vitus zijn bestaan te danken. Vroeger in de Middeleeuwen dansten de kermisklanten zeer veel. Zij gingen dan ook op het feest van Sint Vitus naar Echternach om voor de plaag van op te moeten houden door vermoeidheid gespaard te blijven. Immers hoe langer zij dansten des te meer konden ze verdienen en de kermislui waren in die tijd een van de meest arme bevolkingsgroepen.

Tot zover deze korte beschrijving van de achtergronden voor dit feest.

Dinsdagnorgen stonden we om zeven uur op, daarna eten. Vervolgens moesten de jongens zich omkleden in Volendams kostuum om zo mee te gaan springen (dansen) in de processie. Voor die processie moesten we ons verzamelen op de grote binnenplaats van het oude klooster, gesticht door de heilige Willibrordus. We zullen maar meteen door gaan naar het processiegebeuren en niet de tijd beschrijven die we hebben moeten wachten in de brandende hitte van de zon. De processie was opgedeeld in een goede dertig groepen van pelgrims waartussen iedere keer een muziekkorps. Deze groepen hadden een nummer en als de oneven nummers dansten, konden de even nummers even uitrusten. Het was dan eindelijk zover: we konden aansluiten en meedoen aan de processie. Frater Huub kon niet meedoen en hield daarom mevrouw de Boer gezelschap. Hij was de vorige avond van de trap gevallen en had daarvan een pijnlijke enkel overgehouden, evenals Jan Zwarthoed. Mijnheer de Boer deed ook mee om samen met meester Deumer in de voorste gelederen de kleineren wat steun te bieden in het aangeven van maat en tempo. Nou, iedereen de zakdoek van de buurman in de hand? Daar ging-ie dan. De processie zou ongeveer twee uur duren. De danstijd was iedere keer ongeveer vijf minuten, waarna een pauze van vijf minuten. De processie kreeg een ietwat toeristisch karakter daar vele mensen de weg oprenden of sprongen om snel een dia of foto te schieten van de in klederdracht gestoken Volendammertjes. De processie deinde door smalle en brede straatjes, waarlangs duizenden mensen stonden te kijken en te genieten van dit schouwspel. Twee uur lang duurde dit voordat we weer terug kwamen in de Basilique waar de processie opgewacht werd door de abt-bisschop, die iedere groep zijn zegen gaf. Via de crypte gingen we weer naar buiten, wat het einde van de processie betekende. Het was toen half een. Liters zweet had het ons gekost, kletsnat stonden we daar. De dorstige kelen schreeuwden om vocht. Oplossing was een flesje halen. Maar waar? Gemakkelijker gezegd dan gedaan. Overal was het ontzettend druk. Na vele omzwervingen kwamen we uiteindelijk langs ons hotel-restaurant waar we normaal aten. Het was hier gelukkig niet zo druk en de flesjes smaakten dan ook eindeloos goed.

Na deze laving bleek het nog wat te vroeg te zijn voor het eten: we hadden nog een klein uurtje de tijd. Dus konden we nog het stadje in om wat souvenirs in te slaan. Zo gezegd, zo gedaan. Eerst nog even omkleden en dan de winkels in. Daar aangekomen werden de vele souvenirs nauwgezet bekeken en werd er vooral veel gerekend. Wat hadden die winkeliers het druk. Maar na drie kwartier begon de tijd te dringen. We moesten weerom, maar het bleek niet zo gemakkelijk de jongens zover te krijgen. Die moest dat nog hebben, die dit, enz. Toch gelukte het op den duur de jongens weer bij elkaar te krijgen en haastten we ons naar het restaurant. Het middagmaal liet zich, hoewel niet voor iedereen, weer bijzonder goed smaken.

Pas toen zou een antwoord gegeven worden op de vraag of we die middag gingen zwemmen of niet. Na enige informatie omtrent de mogelijkheden bleek het antwoord positief uit te vallen, hetgeen een storm van enthousiasme deed losbarsten. Vlug de zwemspullen halen en naar het zwembad, dat gelegen was in een klein dorpje vlak over de Duitse grens. Het was een leuk, aardig bad met vooral goed, kostelijk nat water en de middag vloog voorbij. Volendammers en water, wij weten het onderhand wel: dat zit wel snor!

Zo brak zoetjesaan de tijd weer aan om op te stappen. De magen rammelden een beetje veel (zwemmen maakt nu eenmaal hongerig) en een klein half uur later genoten we weer van een kostelijke maaltijd. Een reis is al voor de helft geslaagd te noemen als het eten goed is en alles wat er tijdens deze reis werd opgediend was werkelijk voortreffelijk. We hadden een best adres gevonden: we konden weer smullen.

Omdat we eigenlijk nog niet veel tijd hadden gehad om de winkeltjes af te stropen werd deze schade na het eten ingehaald. In tegenstelling tot de ochtend en de middag leek het stadje nu wel "uitgestorven": de meeste pelgrims voor de processie waren al weer verdwenen. Nu, de jongens zijn onderhand wel geroutineerde handelslui geworden. Er werden weer leuke staaltjes van handelsgeest weggegeven en na geruime tijd liep iedereen wel met een pakje rond. We hadden nog tijd over en de beurs van de meester met francs was al heel wat lichter geworden (de beurs met hollands geld heel wat zwaarder!) en dus zwierven we nog wat rond op de kermis. Zoals altijd trokken de gok-automaten wel de meeste aandacht, maar op zo'n kermis is toch heel wat te zien en te beleven. Het verbaasde ons dan ook eigenlijk heel weinig dat toen 'onze jongens' eenmaal op bed lagen de ogen weldra dichtvielen. De slaapzaal ademde een diepe rust uit en aan deze mooie dag kwam zo een heel, heel rustig einde.

Een lichtend zonnetje wekte op woensdagmorgen frater Koumans nogal vroeg in de ochtend en hij was er de oorzaak van een ongekende activiteit die even later losbarstte. Vandaag zouden we terug reizen en dus moest het huis weer op orde achter gelaten worden. Lekker wassen, met zijn tweeën het bed afhaken en de dekens en lakens opvouwen en alleen proberen die koffer weer dicht te krijgen. Opvallend is dat er in zo'n ding op de laatste dag niet alles meer schijnt te kunnen. Maar er zijn nog altijd fraters die goed kunnen stouwen en bovendien ook nog lange armen hebben om even snel de dekens op te vouwen. Zo was binnen het half uur het grootste leed geleden en konden we gaan. Na het eten kon de zaak wel verder afgemaakt worden.

In de Basilique werd in de crypte de afscheidsdienst gevierd van de Ned. Bedevaart. Daar gingen we eerst heen. Het was een korte eenvoudige dienst en de stemmen van de zangertjes galmden door de gewelven van de crypte. Omdat de ruimte niet zo groot was zongen de jongens deze met gemak vol. Het was weer best, zo zeggen ze bij ons. Ook zingen maakt hongerig en het brood en de koffie wilde best smaken. Voor de laatste keer liepen de dienstertjes heel wat af voor ons en toen werd het toch tijd om op te stappen. Meester Beumer ging afrekenen en in de tussentijd gingen wij alvast de bus inladen en het huis op orde brengen. Met veertig man is zoiets snel geregeld en rond half negen konden we vertrekken. De meester bracht nog even de sleutel terug en met een dankbaar hart verlieten we Echternach. We hadden er een paar mooie dagen gehad, vol met nieuwe ervaringen.

De terugreis ging via een andere route dan de heenreis. We zouden nu via Clairvaux, Coo en Luik naar Maastricht reizen en van daaruit weer verder terug naar "ös Volles". We reisden dus dwars door Noord-Luxemburg waar we konden genieten van de ontzettend mooie natuur en de vele kastelen die hier zijn. Zo stopten we even om foto's te kunnen maken van het kasteel van Oranje, waar de Oranje-dynastie en dus ook Koningin Juliana haar thuisplaats had. Het beroemde klooster Clairvaux, in de Middeleeuwen samen met het klooster Cluny de belangrijkste centra van cultuur en wetenschap in Europa, hebben we echter niet gezien omdat de chauffeur iets van de route was afgeweken. Het is dan ook begrijpelijk dat rond die tijd enige onweerswolken rond het hoofd van meester Beumer trokken. Dus stopten we maar bij een cafeetje om daar de dorstige kelen te laven. Het was weer een warme dag en de bus begon weer broeierig te worden. Bij het cafeetje was een beek en een zeer wankel hangbruggetje eroverheen, dus het avontuur was weer zeer dichtbij. Gelukkig voor ons stortte het bruggetje niet in, hetgeen sommige van de jongens toch wel wat jammer vonden!

Even tellen, en daar reden we weer verder. Op naar Coo, waar we zouden eten. Even voordat we Coo binnenreden wachtte ons nog een verrassing. De pelgrims van bus drie van de Ned. Bedevaart vonden dat de jongens zó goed hadden gezongen dat ze onder elkaar een inzameling voor het koor hadden gehouden. Eén van hen bedankte de jongens heel hartelijk en overhandigde de enveloppe met inhoud aan de meester. Een applaus ging op en we wuifden om het hardst naar de lachende mensen van bus drie die naast onze bus was komen staan. Ze waren allemaal al wat aan de oudere kant, maar dat zat wel snor, want zegt het spreekwoord niet 'jong en oud; het best gekout'? Het was een enorm leuke geste die ons toch weer even eraan herinnerde dat zang een van de mooiste dingen is uit ons leven. Na deze leuke surprise reden we Coo binnen en konden we weer genieten van een goed diner. De patates frites was de beste die we tot nog toe hadden geproefd, dus we hoeven verder niet meer te vertellen hoe de maaltijd alle eer werd aangedaan.

Coorstaat bekend om zijn watervallen en zijn zeer hoge stoeltjeslift. En natuurlijk zouden we deze twee dingen even gaan bewonderen. Dus we wandelden even door het stadje, genoten van de watervallen, constateerden de hoogte van de stoeltjeslift met eigen ogen en via verrekijkers en keken met weemoedige ogen naar de skelterbaan, want veel tijd hadden we niet. Enkelen van ons zagen de kans schoon om nog wat souvenirs in te slaan en toen was het alweer tijd om terug te gaan naar de bus. Even tellen, en ..... we misten één van de jongens. Een kleine paniek brak uit en er werd opnieuw geteld. Intussen liep frater Koumans terug en keerde even later weerom met de achterblijver (beladen met pakjes). Ze werden met gejuich binnengehaald. Voor alle zekerheid hertelden we nog even, maar allen waren er en het vertreksein werd gegeven.

Al kaartend, babbelend, snoepend en kijkend, genietend van de mooie streek waar we doorheen reden, liep intussen de zon ook haar kilometertjes en verstreek de tijd. We stopten onderweg nog verschillende keren, want langzamerhand wordt je wel wat moe gezeten. Zo naderde Maastricht, waar de fraters Fober en Koumans uit zouden stappen. De meester bedankte hen voor hun hulp en medewerking en onder luid gejuich verlieten zij de bus. Nog even wuiven en toen reed de bus alweer noordwaarts. Nederland heeft goede wegen en voordat we het in de gaten hadden waren we al in Den Bosch. Hier nam frater Crijns afscheid van de jongens, die achter Den Bosch in restaurant "De Lugt" zouden eten. Naar wij later hoorden verliep ook het laatste stukje van de reis zonder haperingen en rond negen uur reed de bus Volendam binnen waar de jongens weer heel wat aan de achterblijvers te vertellen hadden. Het was een erg fijne, mooie reis geweest.

Ook voor ons, fraters. Steeds weer is het voor ons een groot plezier om met de jongens van het koor op te trekken en vliegt ook voor ons de tijd om. We zijn daar erg blij en dankbaar voor en via deze weg zouden we alle jongens nogmaals willen bedanken voor de fijne tijd die zij ons bezorgd hebben. Een laatste woord van oprechte dank geldt natuurlijk voor meester Beumer die met zijn ontoombare energie dit alles mogelijk maakt en met wie wij zeer prettig hebben kunnen samenwerken. Hartelijk dank en veel succes met uw koor. En wat ons nog betreft, vele groeten aan alle bekenden in Volendam en misschien tot een volgend keertje?

Frater Hub Crijns o.m.i.
Frater Leo Fober o.m.i.

Park Rodichem 1
Huis ter Heide. (U).

COOPERATIEVE RAIFFEISEN BANK

GEKOCHT van: Jongenskoop

tegen gelijktijdige betaling

buitenlandse betaalmiddelen	
B. Frs.	81,25
B. Frs.	00,50
Lux. Frs.	24,25
Lux. Frs.	00,00
	12,101
	--,1
	12,001

Datum: 22 mei 1970

Form. 19107(3/1)-7-69 Exemplaar 1 bestemd voor

DE STAD GODS

Juni 1971 37e jaargang, nummer 10 - prijs f 3,50 - per nummer f 0,35

